

[Birte Weiss.]

døren på klem for den politiske censur og den politiske hensigtsmæssighed, når det gælder kunstneriske spørgsmål.

Det, der er farligt, er, at man ikke tør tage de ubekvemme spørgsmål, de ubekvemme bevillinger, som netop er dem, der i kunstnerisk forstand kan være de vigtige, fordi det er dem, der er med til at flytte nogle grænsepæle i den enkeltes bevidsthed. Og det vil være dem, der vil falde uden for støttemulighederne, hvis man skulle følge det konservative folkeparti og de partier, der støtter det.

Fru Mette Madsen sagde, at det tilsyneladende var sådan, at vi var nogle stykker, der havde misforstået venstres holdning i onsdags under debatten om Statens Kunstfond, som jeg trak ind i dag, fordi det på mange måder er en parallel til det, vi drøfter her. Jeg vil godt lige citere, hvad der blev sagt under debatten af fru Nathalie Lind – det står i spalte 2399:

»Jeg sagde udtrykkelig, at jeg mente, det burde overvejes, om der ikke som en vis minoritetsbeskyttelse var mulighed for en ventil her, fordi vi mener, det er væsentligt, at der i visse tilfælde, hvis der f. eks. ikke var enighed, var et andet organ, der prøvede sagen.«

Og det vil sige en helt klar ankemulighed. Man tog ikke stilling til, om det skulle være ministeren, sådan som man ønsker det i filmlovsforslaget.

Det, som er det væsentlige, er, at man bruger ordene »en vis minoritetsbeskyttelse«. Hvad er det, man vil beskytte sig imod? Er det kunstens gennemslagskraft? Er man blevet bange for kunstens gennemslagskraft? Jeg tror, at det er grunden til, at vi er flere partier her i folketinget, der tager dette spørgsmål meget alvorligt. Derfor håber jeg, at det under udvalgsbehandlingen af filmloven i kulturudvalget vil vise sig, at der stadig væk er grobund for et frisind hos de liberale.

H. C. Hansen (FP):

Jeg vil blot ganske kort sige, at jeg finder det morsomt, at de konservative ikke vil vedstå, at det lovforslag, som de har fremsat, er udtryk for censur. Fremskridtspartiet stemmer ud fra den betragtning, at det er censur. Det er en ganske logisk følge af den gældende lovgivning. Al statsstøtte vil i sidste ende medføre censur. Det, der er tale om, er ensretning, og i sidste ende, at vi mister vor personlige frihed.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der er i hvert fald ingen grund til at klage over, at der ikke er klarhed i dag over, at hr. H. C. Hansen og fremskridtspartiet ønsker at indføre censur. Det er derfor, de stemmer for det konservative forslag – fordi fremskridtspartiet mener, at det er censur. Til trods for, at det formentlig bliver hele fremskridtspartiet, der falder ind under det, vil jeg alligevel gentage, hvad Karl Popper – der formentlig, som jeg sagde den anden dag, er nutidens største filosof – sagde: at naturligvis var han imod dødsstraf, men i betragtning af konsekvenserne ville han godt overveje at indføre den for intolerance. Intolerancens våben er jo censur.

Med hensyn til det konservative forslag fik jeg ikke at vide, hvad »statens interesser« betød. Man vil stoppe bevillinger, der strider imod statens interesser. Staten optræder her som en selvstændig juridisk person, der har særlige interesser, der skal fredes. Det er ikke samfundets interesser, for samfundets interesse måtte jo være befolkningens interesser. Jeg fik ikke at vide, hvad »statens interesser« var. Jeg fik heller ingen forklaring på, at de konservative ønsker at omstøde en indstilling fra det sagkyndige udvalg, hvis eneste opgave er at støtte kunstnerisk kvalitet.

Fru Grethe Fenger Møller sagde, at det, man ønskede, var at stoppe film, der strider mod dansk lov. Ja men så har man helt misforstået situationen, for her er jo ikke tale om film. Her er tale om støtte til et manuskript, på grundlag af hvilket der skal laves en film. Man kan ikke forbyde noget, før det eksisterer, og det er det, de konservative vil gøre.

Må jeg ikke sige om venstres stilling, som nu pludselig er blevet interessant, at jeg finder naturligvis venstres stilling fuldkommen uacceptabel. Venstres stilling vil ikke være at forhindre fremskridt, men fremskridtene bliver uendelig små, for jeg må minde om, hvad fru Mette Madsen citerede under en tidligere debat, nemlig hr. Poul Hartling, der sagde, at venstre ikke vil være med til at støtte noget, som det danske folks flertal er afgjort imod. Det vil sige, at kun det, som et flertal er parat til at acceptere, kan man gå med til at støtte. De små skridt, det, der ikke støder for meget an, det kan man gå med til at støtte, men ikke andet. Vi må erkende, at i et samfund, der lægger så hårde skattebyrder på sine borgere, må det være staten, der støtter de nye skridt. Der